

תפ"ח 31573/02/17 - מדינת ישראל נגד ציון אלגריסי - נוכח

בית המשפט המחויזי ת"א-יפו

תפ"ח 31573-02-17

לפני כב' השופט רענן בן-יוסף

כב' השופטת א' קלמן ברום

כב' השופט א' הימן:

המאשימה מדינת ישראל

עו"ז ב"כ עו"ד רות צאלח-מיימון

נגד

הנאשם ציון אלגריסי - נוכח

עו"ז ב"כ עו"ד שרון נהרי ואיתמר פלג

הכרעת דין

תיק זה עניינו עבירות מין בקטינה. הננו אוסרים פרסום כל פרט או מידע שבהכרעת הדיון שיש בו כדי לגלות זהותה של המתלווננת, לרבות שמות חברותיה, מורותיה ובני משפחתה.

الشופט ר' בן-יוסף - אב"ד:

1. כתוב האישום:

הנאשם, יליד 1951, הואשם בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטין בן משפחה על פי סעיפים 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) ובנסיבות 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין").

בעבודותיו נטען בכתב האישום כי הנאשם אמה של א.ב (להלן: "המתלווננת" או "הקטינה") היו בני זוג החל משנת 2010. המתלוונת התגוררה בדירה (להלן: "הדירה") עם אמה והנאשם התגורר בדירה נפרדת.

בין השנים 2012-2013 בעת שהקטינה הייתה כבת 9-8 שנים או בסמוך לכך ועד 2016, במספר רב של הזדמנויות, כאשר אמה של המתלוונת לא הייתה בדירה או שהתה בחדר אחר, ביצעה הנאשם מגוון מעשים בקשר שהכניס

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

ידו מתחת לבגדיה, נגע בחלקן גופה השונים ובאייר מינה מתחת לתחתוניה וזאת לשם גירוש או סיפוק מינין.

באופן ספציפי מתאר כתב האישום ארבעה אירועים בהם פגע הנאשם במתלוננת לשם גירוש או סיפוק מינין; הראשון שבhem התרחש במועד מדויק לא ידוע כאשר הקטינה הייתה כבת 9-8 שנים, עת אמה לא הייתה בדירה, צפו הנאשם והמתלוננת בטלויזיה בסלון. הקטינה שכבה על הספה והנפטר עיסה את כפות רגלייה, הכנס את ידו מתחת למכנסי הפיגמיה שלה ונגע בירכיה. בהמשך בחדרה של הקטינה התישב הנאשם על כסא קטן, הכנס את ידו מתחת לשמכה ולבגדיה ונגע באיבר מינה, תוך שהוא מבקש שלא תספר על המעשה לאמה, בני משפחתה או חבריה.

האירוע השני על פי כתב האישום קרה במועד לא ידוע בשנת 2015. אז ללח הנפטר את המתלוננת לדירתו וכשהתיישבה על הספה פשט את בגדייה, נגע בגופה העירום, ברגליה, בגביה, בחזקה ובאייר מינה, וכן השכיבה ונגע באמצעות פיו באיבר מינה עד שהקטינה בקשה מהנפטר לחודול והשניים עזבו את הדירה. ביום דם במעלית הבניין נתן הנאשם לקטינה שטר של 50 ₪.

האירוע השלישי עליו מספר כתב האישום התרחש בשנת 2016 בציימר בצפון הארץ. שם, שכב הנאשם במיטה לצד אם הקטינה ולצדיה של הקטינה ובעעה שהאם נרדמה עת המתלוננת צפתה בתמונה במכשיר הפלאפון הכנסה הנפטר את ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה.

האירוע הרביעי והאחרון אותו מתאר כתב האישום התרחש ביום 16.12.04. הנפטר חיציו למתלוננת לסיע לה בלימוד לקראת מבחן בחשבון, ליווה אותה לחדרה, שם התישב על מיטתה של הקטינה שি�שבה לצדו ותוך כדי הסבר החומר הכנס ידו מתחת לתחתוניה ונגע באיבר מינה. הקטינה בקשה מהנפטר לחודול מעשייו והוא ביקש שתאפשר לו להפסיק והמשיך בנגיעה באיבר המין עד שם המתלוננת נכנסה לחדר ומיד הנאשם התרחק מהקטינה.

2. תשובה הנפטר לכטב האישום וזרות המחלוקת:

הנפטר הכחיש בתשובתו לכטב האישום על-ידי בא כוחו את המיחס לו. הנאשם אישר כי עיסה את רגלייה של המתלוננת בנסיבות אמה ואחיה בסלון, כי נתן בעבר כסף לקטינה מדי פעם, כדיabis לא קשר לנטען באשר למשעיו, אך מעולם לא נגע בקטינה מיותר מטריה מינית. אכן נעה לפניה המתלוננת לסיע לה בלימודים במועד שעמדו זכו לו ובעקבות כך משכה אותו המתלוננת לחדרה ושם סייע לה בלימודיה כאשר דלת החדר פתוחה ולאחר מכן קופצת עליו הקטינה וחיבקה אותו בשמחה, ותו לא.

לעמדת הנאשם יחסיו עם המתלוננת לא היו יחסינו בני זוג על פי המוגדר בחוק ובפסיקת דין ואין הוא בן משפחה לצורך סעיף 351.ה. חוק העונשין.

גרסת הנאשם היא אפוא, כך ניתן לסכם את המחלוקת שבין הצדדים, שהוא היה ידיד משפחה ובעיקר של אם המתלוננת, אכן היה בקשר עם האם וילדייה, סייע לקטינה בלימודיה ובדברים אחרים, אך לא היה בן משפחתה ובודאי שמעולם לא נגע באופן מיני במתלוננת.

3. ראיות הتبיעיה:

א. ליבת הריאות מطبع הדברים בשל טיבן של העבירות המוחסנות לנאשם היא עדותה של המתלוננת.

הקטינה העידה לפנינו ביום 22.10.17 בסמוך להגשת כתוב האישום בעת היותה כבת 13, באישור חוקרת הילדים.

המתלוננת מתגוררת עם אמה ואחיה הקטן ממנה. הוריה גrownups ויחסיה עם אביה קרובים והם מתראים בשלוש פעמים בשבוע.

את הנאשם הגדרה "הוא חבר של אמא שלי" (עמ' 45 ש' 7 לפרט'). יחסיה עמו היו רגילים, ראתה אותו כמה פעמים בשבועות בא לשותות קפה עם אמה.

לשאלות התובעת ספירה על האירוע הראשון המפורט בכתב האישום עת היותה כבת 9-8, כך:

"אוקי. זה היה מקרה ראשון שאמא שלי הייתה צריכה ללקת לאסיפת הורים והוא השאירה את ציון כאילו בערב, עד איזה 23:00, שישכיב לישון אותי ואת אח שלי. אז בהתחלה שכבתי כאילו בספה לראות טלוויזיה והוא ישב ליד הרגליים, וראינו בינתיים משחק כדורי וatzach' הוא ניסה הגיע לי כאילו בכפות הרגליים, אז לבשתי פיג'מה צאת שהיא רחבה, ארוכה, והוא התחיל להכנס את היד שלו מתחת למכנס שלי מלמטה, אז כאילו שאלתי מה אתה עושה זהה, והוא אמר שזה בסדר, והוא פשוט כאילו הכנס את היד כמעט עד הסוף והוא התחיל הגיע בי באזור של האיבר, מתחת לתחתונים, ואני לא בטוחה אם זה היה בדיק באיבר אבל אני זוכרת זהה היה באזור. אחרי זה הלכתי לחדר כי אמרתי זהה כבר מאוחר זהה והייתי צריכה ללקת לישון, והלכתי לחדר אז az' הוא בא והתיישב על כסא קטן ליד המיטה שלי שהיה לי, וכאיilo הכנס את היד שלו שוב מתחת לשמייה מתחת למכנס שלי, מתחת לתחתונים, אז שם הוא כבר נגע לי באיבר ואחרי שהוציא את היד הוא אמר שזה בסדר ושאני לא צריכה לומר למשפחה ולחברות ולאמא ולאבא. אה, ואחרי זה אמא שלי כאילו, הוא הלא לכוון הסלון ואמא שלי דפקה בדלת ואני כבר עצמתי עיניים כי הבטחתי לאמא שלי שאני אשן מוקדם, אז לא רציתי שהיא תכעס שהלכתי לישון מאוחר" (עמ' 46-45 לפרט').

לשאלות התובעת העידה המתלוננת כי אחרי המעשה אמר לה הנאשם "**שזה בסדר מה שהוא עשה ושאני לא צריכה לספר לאמא, לא למשפחה ולא לחברות**" (עמ' 46 מש' 1 לפרט'):

בהמשך עדותה בחרה המתלוננת לספר על האירוע האחרון המתואר בכתב האישום וכן אמרה לגביי בעמ' 46 לפרט' מש' 1:

"פעם אחרונה הייתה בבית שלו, אה, לא, סlipה, הפעם האחרונה הייתה בחדר שלי, כן, זה היה הערב שבתआ שלי עוד הייתה בארץ שהיא הגיעה לביקור מxxxx, וביום זהה היא ואמא שלי קנו הרבה בגדים וגם ציון הגיע, אז היא הראתה לנו את הבגדים ומදדתי מעיל שהוא קנטה, והוא גם כאילו שירם בטלוויזיה, אז אחרי זה אמרתי לאמא שלי שיש לי לבדוק בחזקות ושאני צריכה להתכנס אליו אז להנמיך טיפה את המזקה, את הטלוויזיה, והוא אמר שהוא יודע חזקות ושהוא יכול לעזור לי, אז הוא התחיל להסביר לי בסלון על החזקות ועל כאילו איך שיטות יש, אז הלכתי לחדר והוא הלא אחראי, או שהלכתי ואז אחר כן הוא בא. פתחתי את הדף, אה, זה היה חדר אחר, הייתה שם לב בלי אח שלי, ואז נכנסתי לחדר והוא שם דף והוציאתי את הדף של החזקות, שבעתיה על המיטה, המיטה שלי הייתה זוגית והייתה די גדולה מכל החדר שלי, הוא התישב לידי והתחל להסביר לי, ותוך כדי הכנס את היד שלו מתחת למכנס שלי ומתחת

לתחתונים שלי והתחל לגעת לי באיבר, וכאליו, ואז, ואז כאליו הסביר את החזקות, או שזו הייתה אחרי שהוא נכנס את היד שלו, או שזו הייתה אחרי, אני לא זוכרת. אחרי זה הוצאה את היד שלו ואחרי זה אמר שהוא צריך לлечט, פשוט הלך, וזהו.

ש. **כשאת אומרת "איבר" למה את מתכוונת?**

ת. **לאיבר המין.**

בעת שהתרחש אירוע זה, כך אמרה בחריקתה הראשית כי הייתה לחוצה כתميد, אך לא היה לה האומץ לספר עליו. המקרה קרה כאשר דלת חדרה טרוכה כתميد וכאשר אמה, סבתה ואחיה היו בבית.

בהמשך עדותה העידה המתлонנת על שני האירועים הננספים במילים אלה:

"ת. היה עוד אירוע בבית שלו שהוא אסף אותו מאיפשהו והיה אמר לשם אותו בבית, ואז הוא אמר שהוא צריך לקחת משהו מהבית שלו, להביא לאמא שלו, אז פשוט עליינו, ואז ישבתי על הספה ובינתיים הייתי עם אוזניות. אחרי זה הוא בא כאילו ואז הוא התחל לגעת בי ולהוריד לי את הבגדים ואז הוא פשוט כאילו נגע بي בכל הגוף שלו, כאילו, באיבר שלו ובשדיים גם ולבטן, ואז הוא נכנס את הפה שלו לאיבר שלו ואז כאילו הוא רצה לגעת בי עוד ואז אמרתי די, אני רוצה הביתה, אז כאילו התלבשתי מהר ואז באננו יצאת ובמעלית הוא רצה למתת לי שטר של 50, אמרתי לו כאילו אני לא רוצה וסירבתי, ואז הוא אמר קחי בכל זאת, אמרתי שאין לך רוצה. ירדנו למיטה ואז הוא החיזיר אותו הביתה.

ש. **מה הרגשות לאחר מכן?**

ת. הרגשתי שאין רוצה לספר את זה כבר ושזה ייפסק, לא ידעת איך לספר את זה.

ש. **מה הוא אמר לך על האפשרות שתספריו את זה?**

ת. הוא כל הזמן אמר שם אני אספר אז לא יקרה עם זה שום דבר ואני לא אוכל לעשות עם זה שום דבר ואני יכולה לספר ואז אח"כ פעם שנייה נגיד שהיינו נפגשים הוא היה שואל אותי אם סיפרתי או לא סיפרתי.

ש. **تفسרי על אירוע נוסף שהוא נגע בר?**

ת. **היה עוד אירוע בציימר ----**

ש. **איזה צימר? איך הגיעتم לצימר?تفسרי.**

ת. **נסענו בפסח לצימר בצפון ----**

ש. עם מי נסעתם?

ת. עם סבתא שלי ודודה שלי וחבריהם, אז נסענו והיה לילא אחד שהיינו בחדר, ראיינו טלוויזיה כולם. אמא שלי גם הייתה נמצאת בחדר ואני לא כ"כ בטוחה אם אח שלי היה, אז אמא שלי, הייתה מיטה זוגית ממש גדולה בחדר, אמא שלי כבר ישנה ממש בצד השני של המיטה, ואני גם בצד השני והוא היה יותר לידיו. אני הייתי בטלפון, רואה טלוויזיה, חדשות, וזה אח"כ הוא נכנס לי יד מתחת/cailo לשמייה ולמכנסיים שלי ולתחטונים והתחליל הגיע לי באיבר, ואני לא זכרת אם הוא אמר שזה בסדר או שזה לא בסדר,-cailo, אני לא זכרת אם הוא אמר את זה או לא, זהו, וזה אחרי זה הוא הוציא את היד שלו וזה אני חשבת שהלכתי לשון עם אח שלי במיטה השנייה או שנרדמתי וזה אמא העירה אותו וזה הלכתי לשם" (עמ' 47-48 לפROT').

בחקירה הראשית הוסיףה העודה ומספרה לשאלות התובעת על אירוע נספּ שהתרכש שם שכב עלייה הנאשם כשהם בגדיים. אירוע זה אינו מופיע בכתב האישום והנאשם לא נחקר עליו בחקירה המשפטית.

לשאלת התובעת (עמ' 48 ש' 23 לפROT') העידה המתלוונת לנסיבות האירועים כי הם היו קוראים מדי שבוע כאשר אמה לא נכחה בחדר בו שהוא או כאשר קילחה את אחיה הקטן.

באשר לנסיבות גילוי הפגיעה בה הסכימה הקטינה כי עשתה זאת בשלב מאוחר מאוד בבית הספר, פחות מחצי שנה לאחר שהופסקו המעשים, עת סיפרה על כך לחברתה ולאחר כך לחברתה. אחר כך, על פי עצמן סיפרה למורה למדעים, בשלב מאוחר יותר סיפרה לחברים נוספים ולאמה (עמ' 5 ש' 13 ו-50 לפROT'). בעודותה צזרה המתלוונת על כך שהנאשם "איש טוב וודע לנו הרבה מההתחלת..." (עמ' 49 מש' 28 לפROT'), וכן לא רצתה שייכנס לכלא וכן גם לא סיפרה על המעשים.

לשאלות הסניגור בחקירה הנגידית אישרה המתלוונת כי לא סקרה שהנאשם מתאים לאמה ולמשפחה, כי התביעה בו כי הוא מבוגר ואמרה שאמנם מצד אחד אהבה אותו כי עזר למשפחה וכי אמה הרבה זמן חיפשה מההו ואיתו חשה ב佗חה, אך עדין רצתה וכן אף אמרה לאמה, שעלה לחפש מישחו מתאים לגיל שלה (עמ' 51-52 לפROT').

כן אישרה הקטינה כי שמחה על כך שגילתה את הפרשה ומצאה אומץ בלבה לעשות זאת, אך לא שצחקה על כך שהנאשם נעצר.

משנשאלת המתלוונת האם נגע בה הנאשם במקרים רבים שהסיע אותה ברכבו השיבה בשלילה וכן גם שללה התנהגוות נוספות של הנאשם שיכלו להציג על תכלית מינית למשעיו, כתוב:

"ש. אני מבין שציוון נהג להסיע אותו הרבה פעמים לחברות מב"ס?

ת. כן.

ש. היו המונ פעים כאלה?

- ת. כן.
- ש. וציוון ניסה לגעת בר?
- ת. לא. לא שוכר לי.
- ש. האם באחד מהמקרים שציוון, כמו שעת מספרת, נגע בר, הוא חשף את איבר מינו בפניר?
- ת. לא.
- ש. האם שמת לב אם ידו השנייה נגעה אולי באיבר מינו כשהוא נגע בר?
- ת. לא. הוא לא נגע.
- ש. האם הרגשת קולות שהוא מתנשק כשהוא נגע בר או בעצמו או שהוא צזה?
- ת. לא.
- ש. יש לך הסבר אולי למה דוקא כשהייתם באותו הרגע פעמים הוא לא נגע בר ולמה דוקא כשאתם ליד אמא וסבתא ובצימר הוא לא נגע בר?
- ת. הוא ניצל כל הזדמנויות אפילו אחד לא ראה. נגיד אמא שלי ישנה ונגיד בחדר אז החדר היה סגור----

לבית המשפט:

- ש. הסניגור אומר לך שההזדמנויות כי טובות שהחששibli שהוא יראה, למשל ברכב כשהוא הקפיז אותן לך לחברה, מה ההסבר שלך שהוא לא ניצל את הזדמנויות הזו כשותיכם בלבד מילא?
- ת. באותו זה לא שינו בלבד, האוטו פתוח, יש אנשים" (עמ' 55-58 לפרט).

המתלוננת אישרה לשאלות הסניגור בחקירה הנגדית כי נכחה בהרצאה שעסכה בתלונות בעבירות מין ושרצתה לאחר ששמעה אותה בספר על הפגיעה בה, אך נמנעה מכך בשל "אבל לא היה לי אומץ" (עמ' 56 ש' 23 לפרט), כי ידעה שאביה נפרד מבת הזוג ולכן כי אפשר שהנאשם מדי פעם נתן לה כסף תמורת שמירת טף על אחיה. לעומת זאת הכחישה כי היא מיזמתה נגעה לחברק את הנאשם. כך גם לא נהגה, לדבריה, בעקבות שיעור החזקות שהעביר לה.

באשר לאירוע הציגר בczפון עמדה המתלוננת על כך שהוא בטוחה שהנאשם נגע בה עת אמה הייתה במיטה אחרת שנרדמה, אך אינה זכרת כפי שלא זכרה בחקירה הילדים אם אחיה נכח בחדר גם כן (עמ' 62-60 לפרט).

באשר לפרטיו המעשה המתלוננת בחקירה נגדית נمرצת תיארה לפרטים את המעשה, הנאשם הכנסים ידו למשר

מספר דקות מתחת למכוני טרנינג הפיג'מה שלה וגע באיבר מינה כשהיא צופה בטלפון והוא בטלוויזיה. כן ענתה באופן ברור ומפורט באשר לנגעת הנאשם הנשם בה, בשדיה ובאיבר מינהaira המבחן בחזקות (עמ' 68-64 לפורת').

משנשאלת על נסיבות הפגיעה שעבירה מיד' הנאשם הנשם בדירתו זקרה המתлонנת ותיירה את לבשה, את אופן התראחות המעשים, את דרך הורדת בגדי על-ידי הנאשם (עמ' 68-70 לפורת').

ב. עדת התביעה אמה של המתлонנת (להלן: "האם") - במקום חקירה ראשית בהסכמה ההגנה הוגשו אמרותיה בחקירה ודוח ריענון זיכרונה בפרקליותות ת/13-ת/15.

העדה לא חשה ולא הבחינה כי בתה נפגעת על-ידי הנאשם. לראשונה הבדיקה בדבר חריג, כפי שמספרה בריענון הזיכרון ת/15, כאשר הנאשם עיסה את כתפי הקטינה (ה הנאשם טען שאין עסוקין בעיסוי אלא בסימון במשחק של ספרות על גבה).

באשר למערכת יחסיה עם הנאשם אמרה כי היה בן זוגה כש שנים (ת/13 ש' 4, ת/14 מש' 3), אך לא ישן בביתה, אלא לעיתים נדירות לפני שנים (ת/14 מש' 10). לא היה להם חשבון בנק משותף ולא נכסים משותפים (עדותה עמ' 71-72 לפורת'). יחד עם זאת אמרה שמחינתה הוא היה חלק משפחה (ת/14 ש' 74).

יחסיו עם המתлонנת טובים אם כי הנאשם אמר לה פעמיים שהוא פוחד ממנה כי הוא חשש שהיא רוצה להפריד ביניהם. כן אישרה העדה שבתה המתлонנת אמרה לה שהיא מתבינה מהפרש הגילים ביןה לבין הנאשם.

לשאלות הסניגור אישרה כי ראתה שבתה לאחר ההכנה ל מבחן בחזקות ישבה על הנאם וחיבקה אותו.

באשר לאיורו הצימר שללה העדה באופן מוחלט את האפשרות כי ישנה במיטה עם הנאשם והמתлонנת, וכן מסרה עדותה (עמ' 74 ש' 7-1 לפורת'):

"ש. את זכרת שישנתם כולם באותה מיטה?"

ת. לא.

ש. באיזו שעה את הולכת לישון בד"כ?

ת. 12 בלילה.

ש. יכול להיות שנרדמת בשמונה בערב?

ת. אין סיכוי.

כן אישרה העדה כי המתлонנת פעמים רבות ניסתה להפריד ביןה ובין הנאשם באופן פיזי כאשר ישבה ביניהם תוך שאלת האם היא אוהבת אותה.

ג. עדת הتبיעה מורתה למדיעים של המתלוונת היא הדמות המבוגרת הראשונה ששמעה ממנה על כך שנפוגעה על-ידי הנasm.

לעדותה ביום 19.01.17 בעת הפסקה הבדיקה מחוץ לכיתה במתלוונת ושתי חברותיה. החברות ביקשו לשוחח עמה בעניין חשוב ואז הבדיקה במתלוונת בוכה והחברות האיצו בה לספר. לבקשתה של המתלוונת החברה סיפרה למורה שהמתלוונת עברה פגעה מינית על-ידי קרוב משפחה. בהמשך שוחחה המורה עם המתלוונת באומרה "...**צריכים להבין שהיא לא דיברה איתי ממש, היא בכיתה, שיחקה עם הידים, היא אמרה קרוב משפחה רחוק...**" (עמ' 37 ממש' 28 לפירוט'). בהמשך במצומם מסרה המתלוונת לעדה פרטים על הפוגע ועל טיב המעשים, המקומות שבו נעשו ומקום הנגיעות של הנasm בה.

בהמשך שוחחה עם המתלוונת שוב בנסיבות מנהלת בית הספר ושם שוב חזרה הקטינה וסיפרה ש"**היו נגיעות, גם בצדci וגם באיבר המין מתחת לבגדים**" (עמ' 39 ש' 8 לפירוט').

ד. עדת הتبיעה היא חוקרת הילדים שחקרה את המתלוונת באמצעותה הוגשו **ת/א'-ג' ת/2א'-ג' ו-ת/3א'-ג'**, דיסק, תלול ודוח סיכום חקירותה של המתלוונת. כן הוגשו **ת/4 ו-ת/5**: מסמכים שהquina עצמה העדה לקרأت עדותה בבית המשפט.

חוקרת הילדים מצאה כי מהימנות המתלוונת מלאה, לא התרשמה מגמת הפללה ומסרה דבריה מתוך חוויה שחוותה. במסמכים שהוגשו על-ידי העדה ובעדותה בבית המשפט פירטה העדה איך הגיעו למסקנה זו.

אקדמיות תוצאה לנתחו ואומר שלא מצאתי לנכון להרחב בעדותה של חוקרת הילדים עדת הتبיעה, כפי שלא עשה בעניינה של חוקרת הילדים מטעם ההגנה gab' רחל נחום (נ/1).

בית המשפט העליון עמד בע"פ 3204/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (24.01.18) על המצב המשפטי על פיו בסיטואציה שנוצרה במשפט הנוכחי שעה ש"בזמן המשפט טרם מלאו לילד 14 שנה והוא מעיד בבית המשפט - עדותם של **הילד שנגבתה על-ידי חוקר הילדים היא ראייה קבילה** (ראוי בין היתר, עניין מזרחי). לעומת זאת, **קיימת מחלוקת בפסקה אם במצב זה רשאי בית המשפט להיזיק להתרשותו של חוקר הילדים ממהימנות הילד** (עניין פלוני, עניין ס'צ").

משקיימת מחלוקת, הנני סבור שמחמת הזהירות ראוי לנו שלא ניחס כל משקל להתרשות חוקרת הילדים מהימנות עדות המתלוונת וכחוותנו נקבע מהימנותם בעצמינו. כך ראוי וכור צרי לעשות על פי עמדתי. אין בית המשפט יכול פשוט מעצמו את החובה מהכריע במהימנותם ואמיןותם של עדדים הבאים לפני ואף היעזרות בהתרשות של "מומחה חיצוני" עדיף, מקום ואפשר להימנע ממנה, שלא תעשה.

עם זאת, כאמור בפסקה של בית המשפט העליון, עדות הקטינה בפני חוקרת הילדים, העדות המצלמת והמתמללת קבילה לתוכנה ובוואדי שבית המשפט רשאי לעשות בה שימוש לצרכי השוואה.

ה. בהסכמה ההגנה הגישה הتبיעה לבית המשפט ראיות נוספות ובהן עדויות מוקלטות ומתמללות שנגבו על-ידי

חוקרות ילדים ומסמכים נלוים להן, עדויות של חברותיה של המתלוננת להן ספירה על המעשים, עדות אביה הביוLOGI, סבתה, המחנכת שלה בבית הספר, יועצת בית הספר, המנהלת ודמויות נוספות וככל שתהיה לעדויות אלה רלוונטיות להכרעה בתיק אתייחס אליה.

כן הוגש בהסכמה ראיות הקשורות בנאשם, מסמכים הקשורים במעצרו ובחיפוש שנעשה בביתו שלא העלה דבר מפליל ועדויותיו שמסר בחקירה.

ייאמר כאן ומיד שאמרתו של הנאשם בחקירה - ת/6-ת/8 - לא הוקלטו בשל תקלת המוסברת במסמי התביעה ת/9-ת/12. אין ספק, עסקין במחדר חקירתו.

.
ערכן הראייתי של עדויות האב (ת/19 והסבירה ת/22), נציגות בית הספר בו למדה המתלוננת נמוך ביותר ומתחילה בכך שהיא לא נפגעה בקשרו של הילד. אין בהן ראיות לתוכן המעשים, לעצם התלונה, לרבות כבישתה אליו נמסרו לבית המשפט בראיות אחרות, כך גם באשר לאופן הפסקת הפגעות שבאו בחודשים-שלושה עד חצי שנה לפני הגשת התלונה בעקבות בקשת המתלוננת מהנאשם, על פי דבריה של האחורה לגורםים שונים.

.
 כאמור, נחקרו חברותיה של המתלוננת:

לחברתה ספירה המתלוננת לראשונה את הקורות אותה. היא נחקרה על ידי חוקרת הילדים בשל הייתה כבת 12 שנה עובר למסירת העדות. בעדותה (ת/33) המקולעת תיארה הילדת את שספירה לה ולחברתן ע' ש"משהו שקרוב למשפחה" (ת/33 עמ' 4 ש' 28) ואחר כך "חבר של אמא שלה" (עמ' 7 ש' 24 ל-ת/33) פגע בה. תוכן הדברים שמסרה להן המתלוננת הוא ש"הוא רק נגע" ובמקום אחר "גע בה בחזה ובחלק התחתון של הגוף" (עמ' 9 ש' 18 ל-ת/33).

לאורך כל עדותה עמדה על כך שהמתלוננת חשיפה להן הדברים "בכתה", "נראית עצובה", "טיפה מבואסת", "נראית נורא עצובה ולא מבינה מה קורה אליה..." (עמ' 4 ש' 9 ל-ת/33).

ב-(ת/31) ספירה כי חמישה שבועות טרם מסרה עדותה לחוקרת הילדים (ביום 12.02.17) הבדיקה כי המתלוננת "כזה די עצובה" (עמ' 4 ש' 17 ל-ת/31), וכשהתעניינה מדוע כתבה לה המתלוננת על פתק שמשהו נגע בה - אז יצא מחדר הכתיבה ושם בנווכחות קראו השתיים למורה למדעים ולה ספירה המתלוננת, עדותה של המורה. לשאלות חוקרת הילדים הסבירה כי המתלוננת נראית לה באותו היום שלא כרגע, אף ילדה זו ספירה כי בשיחתן של שלוש עם המתלוננת האחורה בכתה.

חברה נוספת של המתלוננת שנחקרה, נחקра אף היא על ידי חוקרת הילדים שנגד בעדותה (ת/37). היא שמעה מפי המתלוננת בהסעה באוטובוס על המקרה. אף להתרשםותה של עדה זאת הדברים פגעו במתלוננת וכחסיפה הייתה "...קצת חוששת או פוחדת...או משחו כזה..." (ת/37 עמ' 6 ש' 25).

בת כתה נוספת של המתלוננת העידה על כך שראתה את המתלוננת שמחה ו"אמרה לי הוא במעצר, וזה שאלתי אותה מי, וזה היא אמרה לי ציון...וזה ראייתי אותה שהיא נורא שמחה...באה אליו ופשט שמחה ואמרה

לי שהוא במעצר (עמ' 9 מש' 23 ל-ת/40).

ח. פרק נוסף בראיות הتبיעה הוא אמרתו של הנאשם בחקירה. אלה הוגשו כאמור רק כחקירות וזאת בשל שהקלטתן נכשלה עקב תקלה.

באמורתו של הנאשם באופן עקבי כבהתשובתו לאישום ובעדותו בבית המשפט כפר במיחס לו וטען כי לא היו דברים מעולם.

באמורתו הראשונה מיום 06.02.17 מיד בתחליתה העיד על כך שהמתלוננת החליטה בדרך זו אולי להחזיר את אבא שלה הביתה "**אני יוצא עם אמא שלה 7 שנים בערך, אני הרמתה את המשפחה זו שאבא שלה עזב אותה עם תינוק...**" (ש' 3 ל-ת/6). מעולם לא נגע במתלוננת כל נגיעה כשלווניות לכך מחשבה פלילית מינית.

באמורתו השנייה ת/7 מאותו יום נחקר הנאשם באשר לנסיבות נסיעתו לטיילנד סמוך לפתיחת החקירה, ובאמורתו השלישי והאחרונה (ת/8) מיום 07.02.18 חזר והבהיר שוב ושוב כי עבר העברות המיחסות לו. אמנם בנסיבות אמה עשה מסאז' בכפות רגלייה (ת/8 מש' 56), אך לא כל כונה מינית. כך ציויר אותה תוך משחק לבירכה, או כשחיבקה אותו לאות תודה על שיעור שעוזר לה ללמידה, או תוך כדי משחק שטיפה על גבו, או כאשר חיבקה או נישקה אותו כתודה על קנית לבוש או משחק. לדבריו באמורתו המתלוננת לצד אסטרטיבית, לא תרצה לגעת אף בשער ראשה ובוודאי לא תרצה דברים קשים מכך. אמנם מדי פעם לבקשתה של הקטינה, נתן לה כסף קטן - 10 או 20 ל"נ, ולא מעבר לכך.

4. ראיות ההגנה:

א. הנאשם העיד להגנתו.

את עדותו בחקירתו הראשית פתח הנאשם בניסיבות מעצרו עם שבו מחו"ל.

את אם המתלוננת פגש כ-7 שנים טרם מעצרו במסגרת תפקידו בהסתדרות העובדים, התבקש לסיע לה בקרה ועשה כן בשל העובדה אם חד-הורית שבולה עצה ומצבה הכלכלי היה קשה. שנתיים אחר כך במסגרת הסיעו שהושיט לה התפתח ביניהם קשר רומנטי.

עם זאת הקשר לא היה קשר של בני זוג, הוא התגורר בנפרד, נפגשו פעמי שבועיים בתחילת ואחר כך אחת לשבוע. הסתיירה את הקשר ביניהם מאחרים.

כאמור, המגורים היו נפרדים וכן לא היה חשבון בנק משותף או רכוש משותף ומשק בית משותף לו וליה. הנאשם לא מימן את אם המתלוננת, אולם מדי פעם היה מביא לה מצרכים לבקשתה.

הקשר שלו, כך בעדותו, עם המתלוננת החל בהדרגה, תקופה ארוכה לאחר ההיכרות עם אמה בשל הסתיגות האם מכך (עמ' 81 מש' 2 לפורת'). הנאשם מדי פעם היה מקפץ אותה ברכבו, ניסה לקשרו עםמה קשרים, אך היא הסתירה מכך. לעדותו הילדה לצד אסטרטיבית וחזקה, אך הוא ניסה להתחבר ולהתקרב אליה.

באשר למשעים המוחסים לו בכתב האישום, הנאשם מכחישם מכל וכל. לעיתים בשל מתחנות שקנה לה, הייתה קופצת ומחבקת אותו, הכל ליד אמה אף לא היה כל מגע גופני אחר ביניהם.

המתלוננת אף הפרעה לנאשם לפתח קשרים עם אחיה ואף הייתה מפרידה בין לבן אמה. לאחר מחשבה, קר הנאשם, הילדה ביקשה להשיב את אביה לאמה ולכן הייתה מוכנה לעשות הכל לרבות להפלילו הפללת שווה לצורך כך. המתלוננת לכך, תוך תכנון, המציאה עלילה שמטרתה "**שהיא תחזיר את אבא שלה ואותי תוצאה החוצה**" (עמ' 82 ש' 33 לפרט'). לתוכנן העלילה נתנה תמרץ וסיעעה ההרצאה ששמעה בבית הספר על הטרדות מיניות.

בנוסף להכחשתו הכללית את המשעים המוחסים לו, באופן ספציפי באשר לאירוע הצימר אמר כך:

"ת. זה לא היה ולא נברא. סימנו את ארוחת הערב, הלכנו ושכבנו על המיטה אני ובת זוגי, לא ישנו בכלל, ראיינו חדשות. האמא אמרה לה - תצאי מפה, את מפרעה. את לא רואה שזו מיטה זוגית? גם אני אמרתי לה **تفسיקי להפריע**, הילדים מתרכזים בחדר, במסדרון עדיין אוכלים ושותמים מוזיקה."

ש. **מי?**

ת. הסבאה, הסבתא והחברים של הסבאה שותים וצועקים וכל הרעם הזה. אמרתי לה שלא מספיק שיש רעש היא מפרעה לנו והאמא צעקה לה שתרד מהמיטה. לא התקרבתי אליה.

לבית המשפט:

ש. **במה היא הפרעה?**

ת. היא באהה בינוינו, אני שוכב כזה, לא ישנו, אנחנו מדברים, היא התישבה עליינו ככה והאמא צעקה עליה תקומי מהמיטה.

ש. **ואיך זה הסטיים? היא נשארה?**

ת. **צעקנו עליה והיא קמה והלך.**

ש. **לא הייתה סיטואציה שישנה והוא הייתה איתך?**

ת. **לא, לא ישנה, אנחנו ראיינו חדשות, אנחנו לא ישנים לפני הילדים.**

המשך חקירה ראשית:

ש. **ואחיה איפה היה?**

ת. **אחיה שיחק עם הבן של החברים של הסבאה והסבתא, אלה ילדים קטנים אז הם התרוצזו כל הזמן**

בחדר. לשאלת בית המשפט אני מшиб, כי היום הילד כבן 7". (עמ' 83 לפרטט').

ולאירוע הנטען בביתו משנשאל על-ידי סניגורו ענה בעמ' 84 לפרטט':

"ש. לגבי האירוע שנטען שהיה אצלם בבית, שמעת פה אומרת שאמרת לך שאתה חייב לעזoor בבית והיא עלתה איתך. היא אומרת שנגעתה בשדייה והיא הייתה עירומה וביצעת בה מין אוראלי עם הפה באיבר מיננה.

ת. זה הדבר היכי שזעוזע אותו בכלל הסיפור הזה. לפני השנה שעברה, הייתה בת 11, רצתה לאכול סושי. אני היי לי אצאות בבית, האמא אמרה לי תביא אותה מהסבṭתא ותעשו סושי. אמרתי בסדר. לקחתי אותה מהסבṭתא הערב, הגעתית, אפילו לא החניתית את האוטו שלי בתוך החניתה, חסמתי שתי חניות, עלייתי מהר לחתת את הסושי עם המכשיר הזה שעושים סושי וירדתי. לך 2 דקומות ולא יותר ונסענו הביתה. היא לא עלתה אליו בכלל הביתה, היא לא הייתה אצלם בחיים בלבד בבית. תמיד עם האמא, בארוחות ערבי שהייתי מכין לילדים שלי, שביחד כולם היו באים, הייתה מזמין אותה עם הילדים שלה שתבוא לאכול א. ערבי ביום שישי, אבל בלבד עם הילדה מה יש לי? מעולם בחיים לא הייתה אצלם בלבד בבית, וחוץ מזה שמעת פה את האמא שאמרה שאני לקחתי אותה מהב'יס. הסבṭתא גרה שני רחובות ליד, היא נמצאת בבית, מה יש לי לחתת אותה? העבודה שלי אני לא גומר אותה להקבץ אצלי בלבד בלילה, וחוץ מזה שמעת פה את האמא מתקשורת אליו, תיקח אותה, אין מי שיביא אותה, אז הייתה רצ, לוקח אותה מב'יס, שם אותה בפתח הבניין וחזר לעבודה, זה הדבר היחידי. חוץ מבערב לחת את הילדה לחברים או להחזיר אותה ממסיבות של בת מצויה שהיא לה, הלכתי הבאתה אותה הביתה. כשהאמא לא בבית השארתי אותה למיטה, בחיים לא בלבד. הרבה פעמים הסעתי אותה, החזרתי אותה. הרבה פעמים היא הייתה מבקשת ממני והייתי אומר לה "אמא יודעת?" תמיד אמרה לי "אל תשמע לה, תמיד תתאמ איתי היא רוצה לנצל אותך, שלא עונה לך לטלפונים שהיא מבקשת מההו כי היא רוצה לנצל אותך, תמיד תתאמ איתי".

הנאשם בחקירה הראשית הכחיש נמרצות גם את שני האירועים הנוספים בהם הואשם בכתב האישום וככלשונו:

"ש. לגבי האירוע בבית - היו שני אירועים, תחילת כשישבתם בסלון ועשית לה מס' ברגל ואז היא אמרה שהוא עבר לכיוונים של איזור איבר המין ואח"כ בחדר היא אומרת שנגעתה בה, והיה את האירוע של המבחן. תוכל לספר מה היה?

ת. ראשית באירוע הראשון של ה----

ש. באסיפת הוריהם?

ת. לא, לא אסיפת הוריהם. אני אמרתי אסיפת הוריהם אבל למעשה זה היה בโนובמבר. בפעם האחרונה היא הלכה עם הסבṭתא להציגה או משהו צזה, נשארתי עם שני הילדים. התישבתי על השטיח, היה משחק כדורגל, אני ישבתי עם הילד, בד"כ הוא יושב עליי, ישבתי על השטיח, קפה מצד שמאל, ואני

ראה אותו טלוויזיה, רואים את המשחק. הוא היה בגיל 6. הוא אהב כדורגל. היא התרוצצה, הלכה, היא כל הזמן בטלפון משחקים, כל הזמן בטלפון, מתרוצצת מהמטבח לחדר, מהחדר למטבח. היא לא אהבה בכלל לראות כדורגל. זהו, עד שהאהמה באהה. היא לא שואלה אותו - ליכת לשון, לא ליכת לשון. היא הייתה עצמאית, פותחת את המקרר, חוזרת. אני הייתי יושב עם הילד ורואים כדורגל עד שעה אחת עשרה.

לגביו המבחן במתמטיקה היא אמרה שאתה זה שאמרת לה אחרי שהייתם בסלון - באו לחדר, אני אלמד אותך שם, או שסחבת אותה לחדר. מה יש לך להגיד על העניין הזה וגם על מה שהיא אמרה בהתחלה, על איך שהגעתם לחדר. מה היה בסלון?

אני ישב בסלון עם כולם, הסבטא שלה, אמא של אמא שלה שבאה מחוץ'ל להתרוחת כאן, והבן ישב לידנו, והיא אמרה שיש לה מבחן בחזקوت. גם אני מתעצל, אני לא תמיד מנדבר את עצמי לעזרה לה בשיעורים, כי היא קצת רוצה שאני אכתיב לה את התשובה. ישביי איתה הרבה פעמים על בני הארץ, היסטוריה, תנ"ר, אז - בוא, בוא, עוזור. אני לא רציתי אפילו למקום מהכיסא. היא סחבה אותי-----

ש. רגע, איך זה התחיל?

היא סחבה אותי שאני אבא אליה לחדר שלה ושאני אלמד אותה כי מפרישה הטלוויזיה, אמרתי לה לא, בחיי, נכנסנו לחדר, בדיק האמא לקחה את הילד למקלחת לקלח אותו. זה דלת ליד דלת. היא פתחה את הדלת והתיישבה על הרצפה, ואני עם הדפים. היא התישבה למיטה על הרצפה כשבדלת ליד דלת והכל שומעים, ואני שואל אותה על חזקות, 9 בחזקת 3 ולימדתי אותה ככה. היא לא הכפילה ככה בראש ולימדתי אותה לזכור את המספרים. זה היה עשרים דקות בערך וחזרנו על המספרים. בסוף אחרי שהיא הצליחה ללמידה את הכל היא קמה וקפיצה עליי, هي תודה, ונתנה לי נשיקה והלכתי. זה הכל - לא ישבה לידי בכלל, לא הייתה לידי בכלל. היא ישבה ממש ברצפה ממולו ואני זכר את זה כמו עכשו. היא ישבה למיטה עם המעיל שלה החדש ונשענת על הדלת ואני מזכיר לה מספרים. היא לא ישבה לידי בכלל. איך אני מחזק את הדפים והיא תשב לידי? איך היא תלמד? **הינו אחד מול השני.**

ש. היא אומרת שכשבחנת אותה היד שלך הייתה מתחת למכנס שלה.

ת. איך אני יכול אם אני ישביי פה והוא שם? בסוף כשהיא גمرا ללמידה היא קפיצה עליי.

ש. היא אומרת שהדלת הייתה סגורה לפי זיכרונה.

ת. היא התישבה על הדלת כאשר הדלת פתוחה והאמא שומעים אותה רוחצת את הילד והסבטא ישבת בסלון. זה לא בית ענק, זה חדר וחדר, הכל צפוף" (עמ' 85-86 לפירוט).

בחקירה הנגידית שב הנאשם והכחיש לשאלות התובעת כל נגיעה במתלוננת שאינה נגיעה תמיימה ומקנית, בוודאי נגיעה שיש לה מטרה מינית - אם היו גילוי חיבה מצד המתלוננת לפני, אלה היו אך ורק במניינים

איןטרנסנטים של הילדה כפי שהסביר מעמ' 91 ש' 12 לפוט':

"ש. סיפרת על הפגנות חיבת בין לבן, שהיא הייתה קופצת עלייר, מנשקת ומחבקת אותו, סיפרת על טוילים, על מסז' ברגל, קניות שקנית לה, נכון? ז"א שהוא בינוים יחסים טובים.

זה היה יחסים, אם אני מסתכל על הילדה, איןטרנסנטים. כשהיא רצתה שהוא ממנី לKNOWNות לה היא הייתה קופצת עליי' ומבקשת ליד אמא שלה תביא לי זה זהה. כשהיא רצתה פלאפון וגינס אותו דבר. למחמת היא לא הכירה בזה שקנית לה משחו, אל תבוא מחר, אני עם חברות, זה. כל דבר שהיא בקשה היא ידעה להתרפק אבל המשיכה בדרך - לנסות להפריד אותה מאמא שלה כי לטעמה לא התאמתי לאמא שלה.

ש. אתה לא יכול מצד אחד לבוא ולתאר שהילדה אוהבת אותו----

ת. לא אמרתי אף פעם שהיא אוהבת אותו. היא עשתה את זה כאינטרס.

ש. ואתם ביחסים כמו אבא ובת, ומצד שני ציינית שכל הזמן היא רצתה לגרש אותו ולא אהבה אותו. יש סטירה בין הדברים.

ת. לא, אני הסברתי את הסטירה. כשהיא רצתה שהוא התרפקה וביקשה, אבל זה היה בשבייל הבקשה. כשהכבר לא הייתה שום בקשה היא לא רצתה אותו ובראש שלה רק שאני מישהי אחד שמספק צרכים לה, לא מא, לבית, אני מישהי אחד שעוזר לה. היא לא ראתה בי איזו דמות אביה או איזה דמות שתלך איתי.

ש. גם אמרת שככל דבר היה בינוים קשור. אם היא רצתה ללקת לחוג היה לוקח אותה.

ת. רק שהאמא הייתה אומרת לי.

ש. אמרת שעשינו לה בת מצווה.

ת. מי זה "עשינו"? ההורים שלה.

ש. אתה השתמשת במילה.

ת. עשו לה.

ש. ת/6 ש' 66 [מצטטת].

ת. אז זה לא עשינו, הסבאה והסבירת האמא והאבא עשינו. הלכנו למסעדה, היינו 8-9 איש. זה לא היה בר מצווה, זה היה במסעדה איטלקית, ואני שילמתי על המנה שלי".

שאלות ותשובות אלו מתחשרות לנקודת המחלוקת האחראית שבתיק שבענינו, סוגיות קיום יחסי "בני זוג" בין

הנאש לאם המתלוננת עליו נחקר ממושכות בחקירה הנגדית על-ידי ב"כ הputies.

בתשובתו על כך שמערכת היחסים שבינו לבין המתלוננת לא היו יחסים של בני משפחה כהגדרתם בסעיף 351(ו)(ז) לחוק העונשין "**בן זוגו של הורה אף אם אינו נשוי לו**". לדבריו הנאש אמן הכיר את אם המתלוננת שבע שנים, אך מתוכם שנה וחצי לא היו בקשר. הוא לא מימן אותה ולא התגורר עמה. אמן נסע לצירים ולבטן מלון ייחודי, אך כל אחד שילם בנפרד עבור הנסיעות ומימון השהות. אמן מדי פעם ביום שישי היה מארח את אם המתלוננת, אך היה מארח גם נוספים. פעמים בודדות ישן בביתה אם כי היא ישנה בביתו פעמיים רבות. אמן סייע לה כלכלית, אך עשה כן בשל רחמיו כלפיה "לא היה לה כלום מה לא יכול בבית, היה מקרר ריק" (עמ' 90 ש' 6 לפrox), וכן בעמ' 89 מש' 23 לפrox "באמת לא היה לה אף אחד בארץ. ומאוד ריחמתי על זה וניסיתי לעזור לה לעמוד על הרגלים. היא הייתה ממש במצב כלכלית, نفسית. ריחמתי עליה..."

ב. כאמור הנאש העיד להגנתו חוקרת ילדים - לשעבר, מומחית בתחום, הגב' רחל נחום אשר העידה

על מהימנות עדותה של המתלוננת בחקירה על-ידי חוקרת הילדים.

אף שאפשרנו את הגשת חוות דעתה ועדותה בפנינו לא ניתן לדבריה כל דברי חוקרת הילדים שגבתה את עדויות המתלוננת - כל משקל. הנימוק המפורט לעיל בעניינה של חוקרת הילדים מטעם המדינה נכון גם לגביה של עדה זו וכן ננגג עם עדותה מחמת הזהירות לאור פסיקתו של בית המשפט העליון.

5. דין, הכרעות ומסקנות:

א. יריעת המחלוקות שנפרשה לפני בית המשפט ונזרת מקו ההגנה קרי, תשובה הנאש לכתב האישום, חקירת הסניגור וראיות ההגנה היא ירעה רחבה בהיקפה. הנאש דחה בראש ובראשונה מכל וכל את גרסת המתלוננת ואת המიוחס לו בכתב האישום ואף דחה את הטענה שמערכת היחסים עם אם המתלוננת הגיעו כדי מערכות יחסים של בני זוג.

ב. כתדייר בעבירות מין, טבען שהן נועבות בנסיבות המבצע והקרבן בלבד ובד' אמותיהם. אף בתיקינו עדות המתלוננת היא עמוד השדרה לראיות הputies, בעיקר על פי עדותה תינתן ההכרעה האם האשם הנאש במעשה שוייחס לו, אם לאו.

לווני הראיות הנוספות המקיפות והסבירים את עדות המתלוננת ועדות הנאש משמשים את בית המשפט ככל עזר נוספת כדי להכריע בעיקר והוא האם עדות המתלוננת אמת היא והאם הכחשתו של הנאש את המיוחס לו היא הכחשת שואא.

ג. מושכלות ראשונים שהלכה היא שבית המשפט רשאי להשתית הרשעה בעבירות מין על עדותה היחידה של נפגעת העבירה מבלי להידרש לתוספת ראייתית כלשהיא. עם זאת חובתו של בית המשפט בהתאם לסעיף 54.(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") לפרט את הטעמים שהביאו אותו למסקנה כי גרסת הנפגעת עדיפה על גרסת הנאש, כאשר שיעורה הראי של ההנחהה הדורשה נקבע בכל מקרה על פי נסיבותיו, בהתאם למידת עצמתה של העדות העיקרית (ע"פ 806/06, **פלוני ב' מדינת ישראל**, (23.05.17)).

ד. הלכה ותיקה היא שב.swaggerות מין מצבה הנפשי של קרבן העבירה יכול אף לשמש סיוע לאמיות עדותה כנאמר בע"פ 3958/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.09.14): "כידוע, מצבו הנפשי של קרבן מין לאחר ביצוע העבירות או לאחר חשיפתן אף הוא מהו ראה בעלת משקל ותמייה בעודתו".

אחר והמתלוננת בתקינו, למרות גילה הצעיר, העידה בראשות חוקרת הילדים, אין צורך בתוספת ראייתית פורמלית כאמור, אך הראות שבאו לפניו על מצבה הנפשי יש בהן כדי לספק את אותן טעם, אחד הטעמים שהביא אותו לכלל מסקנה כי עדותה של המתלוננת עדות אמת היא.

aphael לעניין זה לעדותה של המורה למדעים (עמ' 39 מש' 13 לפrox), ולעדויות אשר סיפורו על בכיה ומובכתה של המתלוננת כאשר ספירה על הדברים הראשונה ועל הקושי שלה להוציא הדברים לאור המשמש. הדין כאמור רואה במצב הנפשי ראה בבדת משקל לאימוץ או דחית עדות מתلون בעבירות מין כנאמר בע"פ 2686/15 **אריאל בנטו נ' מדינת ישראל** (17.03.05):

"הלכה פסוקה היא, כי מצבו הנפשי של קרבן לעבירות מין, בסמוך לאירועו הוטען או בשעה שהוא נדרש להתייחס לאירוע זה, יכול לשמש כראיה אובייקטיבית שיש בה כדי לסייע לעודותו (ע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.01.14); ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת ישראל (09.05.12); י' קדמי על הראות, חלק ראשון 255(2009)). הטעם לכך הינו, כי מצבו הנפשי של קרבן העבירה אינו נתון לשליתו, ולפיכך הוא נחשב כראיה ממוקר עצמאית וחיצונית לעד, שעדותו טעונה סיוע (ע"פ 5348/15 פלוני נ' מדינת ישראל (03.04.16); ע"פ 5676/10 שונים נ' מדינת ישראל (23.08.12); ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל (11.01.00))".

ה. עדות המתלוננת נמסרה לנו ברוגע, ללא בכיה במונוטווניות, אך תוך דיבורה, אופן התבטאחותה בבית המשפט, שפת גופה וכל אותן גורמים נוספים שאינם קשורין לשירות לתוכן דבריה עשו עליי רושם מהימן וחדרו אל לב. הילדה מסרה עדותה באופן עקבי ושוטף, בפשטות ובכנות.

זאת במישור בחינה פנימית של עדותה - אף השוואה של דבריה בפנינו לתוכן הדברים שמסרה לחוקרת הילדים ולדברים שמסירה לחברותה ולצאות בית ספרה, הבדיקה החיצונית, היו קוהרנטיים לעודותה חסרי סתרות של ממש.

א. גרעין עדותה של המתלוננת שהנאשם נגע נגיעות שטוחות באיבריה המוצנעים בעיקר בגין מינה ורגליה חזר בעודותה בפנינו ובפני חוקרת הילדים ושכנע באמינותו. מעשה זהה קשה לפרטו מעבר לכך, בעיקר לידיה בגילה של המתלוננת.

על מידת הפירוט המצופה מתלוננת בעבירות מין אמר בית המשפט העליון בע"פ 11/3399, **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.01.13):

"הMarker שבעפנינו חזר ומעורר במלוא עוזה את השאלה מה מידת הפירוט שיש לעמוד עליה בכל הנוגע לעודויות של מתלוננים שעברו אירוע טראומטי כמו תקיפה מינית (ועוד מול הילדים). אין ספק שזכויות הנאשם כמו חתירה אל האמת, מחייבותו אותנו להකפיד עם עדויות מתלוננים, אך יש לציין מנגד, כי מידת הדיקן שניתן לצפות לה חיבת להתחשב בחלווף הזמן ... הציפייה מקרבן העבירה לזכורן שניתן לסמן עליו אינה יכולה ואיינה צריכה להיות שקרה לפירוט שמניבים הקלטה או תיעוד ויזואלי".

ז. אין מחלוקת שהמתלוננת כבשה עדותה חודשים מספר וחשיפת הפרשה קשתה עליה. ואולם, תופעה זו של כבישת עדות של נפגעי עבירות מין אף לאורך שנים רבות, מוכרת נפוצה וידועה (ע"פ 5808/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (09.10.15)), וכן נאמר בע"פ 5582/09, **פלוני נ' מדינת ישראל**

(20.10.10):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט מיחס משקל לכבישת עדות אך לא כך בעבירות בגין הכל ובעבירות בגין המשפחה בפרט ... בתו המשפט הכירו בכך שיש ק' טעמים בגין קורבן העבירה בוחר לכבות את עדותו, לעיתים ממש שנים רבות. זאת, הן בשל סיבות חיצונית כמו פחד ולחץ סביבתי, חשש מפני היחסות לציבור וחשש מפני הקשי הכרוך בהליך החקירה והמשפט (יש מתלוננות המדמות את שעובר עליו במסגרת הליכים אלה כאונס שני'), והן בשל סיבות פנימיות כמו תחששות אשמה, קלון, בושה, מבוכה, עלבון, דחיה, רתיעה פנימית ולעתים, אף אי הבנה של הקורבן כי נעשה בו דברים אסורים..."

ח. העובדה שהמתלוננת העידה על מעשים הנראים לכואורה מינוריים שעשה בה הנאשם, דהיינו אין עדות על החדרת אצבעות או מעשים חמורים מכך והעובدة שהעדת לא הגזימה לספר על כך שהנאשם פגע בה עת שהוא בלבד ברכב או במקומות נוספים (למעט המקרה שבבדירת הנאשם) מעידה על כך שטענת העיליה שהעליה הנאשם אין בה ממש. כך גם העובדה שאין הילד צובעת את הנאשם בשחור בולט, אלא מצינית כי הוא אדם טוב וכי עזר לאמה ולמשפחה.

תכנון קטענות הנאשם של עיליה כנגדו מطبع הדברים היה מביא את הילד להקצין תלונתה ליחס אותו בעיקר לסייעותיו בהן שהוא בלבד ואף להוסיף להם מעשי אלימות. העובדה שתיארה מקרים, על דרך הכלל שבני משפחה אחרים בבית, או בחדרים סמוכים מudies בנסיבות על אמינות התלונה, בבחינת המבחן לשקר ירחק עדותן.

ט. הנני דוחה אף את טענת הסניגור בסיכון על זיהום עדותה של המתלוננת. אכן היא שוחחה עם חברותיה, מורותיה והוריה על המעשים. אכן הלו גם שוחחו עמה, אך גרסתה הראשונית כפי שנמסרה לא השתניתה כהוא זה לאחר כל אותן שיחות. גרעין האמת שלילו את עדותה הוא אותו גרעין אמת שעובר כחוט השני מסיפורה לחברותיה, לדמיות אחרות בבית הספר, הוריה, לחקרת הילדים ולבית המשפט. אף מיעטת הסיפור מעבר לגרעינו נשארה זהה. עדותה לא זזהמה כהוא זה.

י. אמנם נכון המתלוננת לא ידעה לדין בעת שמסרה גרסתה לגורמים שונים בדיקת מתי היה המעשה האחרון שנעשה בעת הלימוד לבחן בחזקות: האם לפני חודשיים שלושה כפי שאמרה על פי ת/27 לועצת בית הספר, או חצי שנה כפי שמספרה למורה למדעים, שלושה חודשים לאהם (ת/14) או חודשיים כפי שאמרה לאחרת, אך את חוסר הדיקוק תיקנה בחקירתה ת/2א' (עמ' 11 ש' 31-30, עמ' 12 ש' 13) ועל פניו יאמר שאין עסקין בסתרה של ממש וכשעסקין בהתיחסות לזמןם בעדויות של ילדים, חוסר דיקוק בעניין זה מובן בהחלט, בקושי כלל של ילדים צעירים להתיחס לזמןיהם.

אף בעניין הצבעה על נגיעת הנאשם בשדייה כאשר בקהלת בעת שהדגימה הצביעה על כתפה, מסרה הקטינה הסבר מתקין על הדעת ומספק ולפיו הייתה נבוכה להצביע על זהה או לומר לראשונה את המילה שדים (עמ' 64-65 לפורת').

על פגמים לכואורים אלה העולים מעדות המתלוננת נאמר על-ידי בית המשפט העליון בע"פ 6375/02
בבקוב נ' מדינת ישראל פד נח(2), 419:

"**בית משפט זה כבר הדגיש לא פעם כי מעתים המקרים בהם עדות נפגע תהא חפה לחלוין**
מפגיעה, במיוחד כאשר אמרו הדבר בעדות העוסקת בשחזר חוויה טראומטית בעבירות בגין. لكن,

השאלה אינה אם קיימים א-דוקים ואי-התאמות בפרטם, אלא אם ה恳שה יכולה היא אמונה ואם הגעין הקשה של האירועים והתמונה הכלולה המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק.

יא. הנאשם הואשם בריבוי מעשים, אם כי כתוב האישום נוקב באופן מיוחד בארכבה מקרים בלבד (אין בו את המקרה עליו העידה בפניו גם בחקירה). בעודותה בבית המשפט אמרה שהמקרים קרו מדי שבוע כאשר אמה הייתה עסוקה (עמ' 48 ש' 25-24 לפroot).

לחקירת הילדים, עדות שהוא כראיה כאמור, העידה על כך ב-ת/א' ואמרה בש' 17: "...אני לא זוכרת, כי זה פשוט...זה יש הרבה מקרים, אז אני לא יודעת". ריבוי המעשים אליום לא תיחסה בפירוט התיחסה בש' 24 לתמליל ת/א', וחזרה ואמרה בש' 26 שם ש"יש מלא מקרים ... לא יודעת ... מספר ... יותר מחמש נראה לי".

יב. כגרסת המתלוונת אף גרסת הנאשם בעיקרה הייתה חדידה לאורך כל הדרך珂והרנטית. לא מצאתם בהם דברי התביעה בסיכון שקרים בולטים ובוואדי לא שקרים שיש להם משקל לקביעת מהימנות על פי הפסיקה.

מיד כאשר נעצר בשובו מחו"ל הכחש את עברות המין שייחסו לו ועמד בהכחשתו לאורך כל החקירה והמשפט. הכחשה זו של הנאשם את המעשים, אף אם לא נמצא בה שקרים הכחשה גורפת, לא מצאה מסילות אל לבו ולא נתתי בה אמון.

יג. ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מילדייה לצורך הקלה על מצבו המשפטי סייעו להערכתיו זו את מהימנותו.

בامرתו בחקירה ידע לומר (ת/8 מש' 6) "...השתדלתי לגנות את החומרה שהיא חסר בבית הזה ... אני טיפלתי איתם עם הילדים והאם בפארקים ובسينמה סיטי וכל מה צריך לעשות כמו אבא...", ידע לומר לשאלת כמה זמן אתה בן הזוג של האמא "7 שנים בערך" (ת/8 ש' 16).

למעט שנה וחצי במשך אותה תקופה היה הנאשם בקשר רומנטי עם, היה בן בית בבלטה, היא הייתה ישנה אצלו מדי פעם, מגיעה לארוחות שלו עם חבריו. הנאשם היה מספר פעמים בשבוע בבלטה, ראה שם טלוויזיה, היה עסוק עם ילדיה, סייע לה אמן כלכלית, כספית ובט/6 אמר בהתבטאות אופיינית לבן משפחה "עשינו לה בת מצווה" (ש' 66 וכן ת/8 ש' 92).

אין החוק קובע מהות המונח בן זוג, בהקשרו של סעיף 351 לחוק העונשין ותכליתו של סעיף זה להחמיר הענישה בעבירות בגין קשר משפחתי, או מעין משפחתי בין הפוגע ליד הנפגע, מצב יחסים בו, כפי שהגדירו הנאשם בעצמו כאמור, ששימש כתחליף אב לילדים בנוסף ליחסים האונטימיים עם אם יש לראותו בן זוג.

דרישתו של המחוקק בעבר ליחסים פורמליים המתבטאים במוגרים משותפים בטל מן העולם, כך גם אין צורך, כך נראה, בمشק בית משפט וניהול אורח חיים משותף يوم יומי (יצוין שאמרה שהם משק בית משותף, עמ' 72 ש' 6 לעודותה).

כך נקבע בפסקה "בוחנת השאלה מי יוגדר כ'בן זוג' לא צריכה להיעשות באופן פורמלי, על פי קритריונים קשיים لكن הבדיקה מתמקדת ב'מהות היחסים בין בני הזוג'" (ראו ע"פ 03/03/9187 פלוני ב' מדינת ישראל (26.09.05) ורע"פ 16/3801 פלוני ב' מדינת ישראל (03.05.18)).

מקום בו במשך 7 השנים קודם גילוי המעשים (למעט שנה וחצי בו הייתה במערכת יחסים אחרה), היו בקשר

איןימי בלבד זה עם זו, מקום והם יצאו לפחות פעמיים בשנה לחופשות בארץ ובחו"ל יחדיו, מקום בו הנאשם שהה בบיתה לעתים תכופות עם בני משפחתה והוא ישנה בביתו והתארחה שם בין חבריו - אין ספק שביעיניהם סובייקטיביות היו השניים בני זוג, אך נתפסו על-ידי אחרים וכך יש לראותם אובייקטיבית לצרכי העבירות בהן מואשם הנאשם. אף אם מפנים את המבט והדגש על ה"משפחות" הרי הנאשם נהג כלפי ילדי המתלוונת כמו מג' אב ועובדיה זאת מחזקת המשקנה שיש לקבוע שמעשי באו בגדר הנסيبة המחייבת שבסעיף 351 לחוק העונשין. העובדה שהנאשם בזמן אמרת ראה עצמו בן זוגה עולה אף אמרות שלו במסגרת עדותו בבית המשפט כמו לדוגמה: אמרתו בהקשר אירוע הצימר "...הلقנו ושכבנו על המיטה אני ובת זוגי, לא ישבו בכלל...".

יחד עם קביעתי דלעיל אסתיג ואוסיף עוד את הדברים הבאים:
 מצוטט לעיל שללה האפשרות כי בצייר בczfon היא הייתה במיטה עם הנאשם ועם בתה כשהיא ישנה. לעודותה אין היא נרדמת לפני השעה 00:00 בלבד. האפשרות כי הנאשם יגע, אף מתחת לשם כהה במתלוונת - כאשר האם במיטה ערה, יצרת קושי. הקושי אינו לגרעין הקשה של עדות הקטינה, אלא לסייעו אציה הספציפית של ההתרחשויות בצייר. סביר אני כי אירוע כזה התרחש, עדותה בפני חוקרת הילדים (ת/א') פירטה אותו כפי שהעידה עליו בבית משפט.
 אכן גם בחקירה התלבטה ושינתה דעתה אם אחיה הקטן היה בחדר, אם לאו. נקודה זאת אינה שלילתית לעמדתי וחסרת חשיבות.
 חשיבות רבה יש לשאלת נוכחות האם במיטה, ערה או ישנה, וכן ומtower זהירות גרידא הנני סבור שמחמת הספק הסביר, אין ביטחון בהרשעת הנאשם באירוע הצימר.
 י"ד. הנני דוחה את טענת הנאשם לאי היכנות האירוע בבית הנאשם בשל צורת שכיבתה של המתלוונת על ספטו של הנאשם והמעשה של נגיעה בפיו באיבר מיניה. איןני מוצא שהדבר בלתי-אפשרי, אם שכבה על בטנה ואם שכבה המתלוונת על גבה בעת האירוע.

6. יצא אפוא לחבריו להרכיב להרשייע את הנאשם בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום למעט המעשה בצייר czfon שמננו מחמת הספק יש לזכות את הנאשם.

רענן בן-יוסף, שופט

אב"ד

השופט א' קלמן ברום:

אני מסכימה עם כל האמור בהכרעת דין של אב"ד השופט רענן בן יוסף. לא אחזר על הדברים שפורטו ונומקו בהרחבה בהכרעת דין. אdegish שגם לבבי לא נותר ספק באמונות תלונותיה של המתלוונת.

איןני יכולה לקבל את גרסת הנאשם לפיה תלונתה של המתלוונת נולדה בעורמה על מנת להרחקו מאמה. אופן חשיפת הפרשה מלמד שהמתלוונת פעלת מתוך היסוס ומצוקה. המתלוונת העידה שרצתה לחושף את סיפורה לאחר

ההרצאה בבית הספר אולם לא אזורה כוכ (שורות 23-24, עמ' 56 לפרטוקול).

אופן החשיפה והתנהוגותה של המתלוננת במהלך חשיפת הפרטים מחזק את אמיןותה. החשיפה הראשונה הייתה בפני חברותיה לאחר שאלו חזו שהיא במצבה ושאלו אותה לפרש מצב רוחה הירוד. היא חשפה טفح אחד, סיפורה במשמעותה, תחילתה שנגגו בה, אחר כך הוסיף שמדובר בקרוב משפחה ורק בפני המורה לאחר שנסאלת שוב ושוב ספרה שמדובר בנאים. מורתה **עת/2** תיארה בפנינו את הלך רוחה של המתלוננת, כך תיארה את מצבה הנפשי הסוער שככל בכלי, חוסר נוכנות לשחק בסיפורה וכן קושי בחשיפת הפרטים. רק לאחר הפעורותיה של המורה חשפה את פרטי תלונתה. עוד הוסיףה עת/2, בעדותה שהיא מכירה את המתלוננת היטב, שמדובר בילדת תמיימה. גם עדות זו מחזקת את מסקنتי שאין לייחס למטלוננת מזימה מתוחכמת ונבזית שכזו.

אמינותה של המתלוננת מבוססת על אופן חשיפת המקורה, התנהלותה והלך רוחה המתלוננת לא הגזימה בתלונותיה, תיארה תיאורים פוגעניים שבחלקם הינם מינוריים וחסר שאלות ממוקדות בדבר הסלמת המעשים, כגון יחס מיין, חדרה וכו' לא הוסיף והחמיר את המעשים שתיארה. גם שנסאלת לאחר החשיפה אם בוצעו מעשים קשים יותר היא לא סטטה מדרוכה ופירטה רק את אשר אירע. כך למשל לשאלת מורתה אם היו יחס מיין: "**שאלת על יחס מיין, אם הייתה חדרה, אז היא השיבה לי וממש אמרה מה זאת אומרת? לא**" (shore 17, עמ' 38 לפרטוקול). עוד עולה מעדותה, ניכר שהמתלוננת מייחסת לעצמה אשמה מסוימת באומרה שלא תמיד אמרה "לא" (shore 3-2, עמ' 38 לפרטוקול). כשנסאלת המתלוננת בחקירה נגדית האם התנגדה, אמרה שלא תמיד ולא זכרת (החל משורה 16, עמ' 66 לפרטוקול):

"ש. כשהוא נוגע באיבר המין ובוחן אותו ושותק לא אמרת לו די?

ת. אמרתי שזה היה לפני או תוך כדי, אני לא זכרת בדיק.

ש. אז לא אמרת לו די בזמן זהה?

ת. אני לא זכרת.

ש. לא קמת ויצאת מהחדר?

ת. לא.

ש. למה?

ת. כי אני לא יודעת, אולי, ברגעים האלה--- פחדתי שהוא יאמר לי משהו.

ש. אבל אפשר גם לא להגיד, אפשר לעמוד ולצאת לשירותים ולא לחזור, אפשר לעשות את זה, זו לא בעיה כ"כ גדולה.

ת. (לא משבה).

ש. למה לא עשית את זה?

ת. לא יודעת."

דברים אלו אינם עולים בקנה אחד עם טענת הנאש שעסקין בילדת ערמומיות דעתנית שחרשה מזימה להרחיקו מאמא ולשם כך בדתה תלונה שכזו מליבתה. תשובהertia אמיטיות ונטולות תחוכם. העדר המגמות וההגזמה שבבדירה תומך בכנות תלונותיה.

שפת גופה של המתלוננת שלווה בבכי, מבוכה, השפלת מבט ותנועת של "משחקת עם הידיים" כפי שמתארת עת/2 מחזק את אמינותה ומרחיק את האפשרות שמדובר בסיפורו בדים שנולדו ממניעים זדוניים, להפריד בין הנאם לאמה. לאור עドותה בפנינו נראה שהמתלוננת מתאמת להיזכר ולד"ק בפרטם שמסרה כל שיכלה. המתלוננת השיבה בכנות בחקירה נגדית לסגורה, לא הכחישה שחשה לעיתים אי נוחות מכך שבן הזוג של אמה מבוגר ממנה בשנים רבות, דבר שגרם לה להתביש בו בפני חברותיה. גם תשובות אלו מצטרפות לרשום הכללי של מתן תשובות כנות ואמיתיות, ומונгодות לרשום שמנסה הנאם לציר בפנינו של ילדה אסרטיבית שמסוגלת לרקום מזימה כל כך קשה נגד הנאם כדי להשיג את מבקשתה להרחיק אותו מביתם. המתלוננת לא ניסתה להסתיר את תחושותיה השליליות כשם שלא הסירה את מחשבותיה שמדובר באדם טוב שעוזר להם וصحابה מוצאות החשיפה.

הנאם הכחיש במהלך חקירותיו את כל המידעו וutzer על הטענות שלו בפנינו. הנאם נחקר במשטרה שבועיים אחרי חשיפת הפרשה כאשר לחקירה זו הגיע באיחור בשל נסיעתו לטיילנד. נסיעתו הבאה לתאיילנד יותר מתמהה בעיני. בת הזוג מספרת לו בטלפון על האשמהות הקשות שמאשימה אותו בתה. גם אם סביר, שבכחשותיו את הנטען נגדו נסתם הגולל על פרשה זו, הרי שמעבר לסוגיה הפלילית, למצער הונח לפתחו משבב ביחסים עם בת הזוג. במהלך עדותה הותיר הנאם רשות שבת הזוג הייתה חשובה לו ושהוא חש שהמתלוננת מסוכס בינהם. והנה חששו מתממש, לדידן נרכמת מזימה נגדו והוא מבקר למשב אופן ספונטני ימי חופשה על ידי נסעה לחו"ל במקומם להילחם על חפותו ועל היחסים עם בת הזוג.

הנאם הסביר הן בחקירותו במשטרה והן בפנינו שהמניע לנסעה הדחופה לתאיילנד היה הצורך במימוש ימי חופשה שלולא מימושם ירדו לטמיון. עם זאת, לא טרח הנאם להביא עדויות חיצונית לאימות גרסתו, כך לא טרח לזמן את אותה גברת בשם "ג'ני קבודי" שהודיעה לו על ההזדמנות למהרי החלטה שהתפנה ביום הטויל מקום, בשל ביטול בלתי צפוי. זמנה היה עשוי להסיר את החשד שהוא יזם את הטויל הספונטני בהתראה כל כך קצרה.

לכך אוסף שפטים רבים מעודתו של הנאם לא אושׂחו ולא מצאו תימוכין בעדויות אחרות שהובאו בפנינו. לדוגמא, עדותה של אמה של המתלוננת, שנתתי אמון מלא בעדותה- עדות כנה וקורנטית. נזכר שלא נעשה כל ניסיון מצדיה לשיע ולהעיצים את גרסתה של המתלוננת. האם לא זכרה את המקרים הרבים שמתוארים בעודתו של הנאם בדבר היחסים ביניהם לבין המתלוננת. כך למשל עדותה סותרת את דבריו באשר לדמי היכס הנדייבים שהעניק למתלוננת, לדבריה: **"אולי הוא נתן לה כמה פעמים, אני לא זוכרת איזה סכומים... קונה ממתקים או משהו שהוא ישובת עם חברות, קונה איזה סנדוויץ", המבורגר.** (שורות 26-16, עמ' 75 לפרטוקול).

כך גם, בניגוד לעדות הנאם, לא מוכרת לה אותה שיחה עליה העיד הנאם שבה דיבר בgenesות אביה של המתלוננת ושזה האזינה לשיחה שczzo. העודה מעידה על מקרים שבהם המתלוננת הייתה לבדה בביתו של הנאם ולדבריה אף בקשה להיות אצלם, בניגוד לעודתו שלא הייתה אצלם לבדה מעולם.

הנאם מתאר מקרים רבים שהמתלוננת הייתה קופצת עליו, מחביקת אותו מתיישבת עליו. ר' פרוט' עמ' 94 שורה 10: **"כן היו כל מיני חיבוקים, היא הייתה מתנפלת עלי והייתי דוחף אותה..."...היא הייתה מתיישבת עלי אז הייתה מנסה להציג אותה"**

בஹש בשור ה30: ש: "סיפרת שהיא הייתה מתרפקת עליך? ת. "אמת"

ש: היא הייתה עם כל הגוף שלה עלייך?

ת: "אמת". עדויות אלו לא מצאו תימוכין בעדויותיהן של הנאשפת ואמה. האם לא זכרה סיטואציות כאלה.

האם אינה מהססת לאשר את שבתה אמרה שהיא מתייחסת בנאשם כבן זוגה ייחד עם זאת מכחישה שבתה בקשה ממנה להפסיק את הקשר עמו. המתלוננת בעדותה מסירה שסיננה לעבר אימה פעמיים או פעמיים שאולי עדיף לה למצוא בן זוג בಗילה אך מדגישה כי אין מדובר בדף חזרה (שורות 16-20, עמ' 52 לפרטוקול).

האם אינה זוכרת את המקירה המתואר על ידי הנאשם שבו עיסה את כפות רגליה של המתלוננת ושזו בעטה בו, בנסיבות אימה. מעדותה של המתלוננת עולה כי היא זוכרת שהנאשם עיסה את כפות רגליה כאשר אחת מהפעמים הייתה כשאמה נכחה באסיפה הורים בבית ספרה אך אינה זוכרת שבעתה בנאשם בעקבות כך (שורות 3-16, עמ' 58 לפרטוקול).

תיאור היחסים של הנאשם עם המתלוננת כחיבה בין אב לבת אינו עולה בקנה אחד עם תיאורי בדבר אופייה האגרסיבי התוקפני כלפיו ועם החששות מפניה. מחד, מתאר בת/6 שחשש מפניה, שהייתה צועקת עליו ומגרשת אותו מהבית, ומайдך מתאר שנגהה לקפוץ עליו ולנש��ן, ומתאר כיצד היה משתחש איתה בבריכה.(ת/6 שורות 13-15) תיאורים אלה אינם מתיישבים, ואף לא נתמכו בעדויות האחרות. המתלוננת כשלעצמה הביעה הסתייגות מתייאורים אלו. בהשבה לשאלות הסנגור ואמרה שמידי פעם נישקה אותו וחיבקה: "גידי שהייתי אומרת שלום, או בסילבסטר, לא כל פעם הייתה מוחבקת אותו." (ש' 25, עמ' 57 לפרטוקול). תיאורים אלו רחוקים מתייאורי החיבה שמattaר הנאשם. אף אם אינה שותפה לתיאורים אלו.

בולט במיוחד מגמותיו עדותו של הנאשם כשניסה להרחק עצמו מהגדרת "בן משפחה" בנגדו לאמור בעדותו במשטרה ולאמירותיו האחרות. עמד על כן בהרחבה חברי ולא אחזר על כן.

דברים הללו בכללותם מתווספים לאמור בהכרעת דין של אב"ד.

השופט א' הימן:

אני מסכים להכרעת הדיון שנכתבה על-ידי חברי להרכב.

לאור כל האמור לעיל, על דעת כל חברי הרכוב, הננו מרושעים את הנאשם בכל אשר הואשם בכתב האישום למעט באירוע המიיחס לו בצייר בצוון.

02.10.2018

עמוד 23

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il